

Creative Commons "[BEING](#)" (Croatian) By [Bela Nemet CC BY-NC-ND/4.0](#)

BITAK

Svjesno, podsvjesno, duhovno – Kakvi smo, takvu realnost stvaramo sebi, svom okruženju i potomstvu. Kao pojedinci, odgovorni smo što je svijet takav kakav jest, i kakav će biti, jer sudbina realnosti kreira se u našim glavama i dušama.

Prvi aksiom hermetičkih naučavanja kazuje da je izvor – kozmički korijen univerzuma – bitak (neki autori ga nazivaju "beskonačan stvaralački um" ili "OHM") mentalan.

Prema Kybalionu u kome su zabilježena Hermesova filozofska naučavanja, univerzum je naime sačinjen iz četiri međusobno zavisna sustava, od kojih je realitet (fizička stvarnost) koga smo u stanju percipirati sa svojih pet osjetila, samo jedan od njih i to onaj najniže razine. U njega spadaju materija i energija sa svim međuzavisnostima unutar realiteta.

Naša su osjetila nedovoljna za direktno percipiranje i toga fizičkog realiteta (ne možemo primjerice neposredno osjetiti radijaciju, ultraljubičasto svjetlo, magnetsko polje, ultrazvuk i dr.), a pogotovo su nedostatna za direktno percipiranje sustava viših razina.

Ipak, na višoj razini od fizičkog egzistira emocionalni (eterički, astralni) svijet – svijet emocija. U neku ruku, znanost je zaboravila da čovjek ima i šesto čulo – sposobnost osjeta emocije. I te kako osjećamo bijes, tugu, radost i drugo, a ovi su osjeti, kao i ostali, uvijek povezani sa ugodom ili neugodom u bezbroj nijansi i varijacija. Očigledno je, da životinje, a kako neka nova saznanja pokazuju i biljke, imaju emocije.

Po Hermesu, emocionalni sustav je sastavni dio svega svijeta, dakle i objekata nežive prirode. To se poklapa sa vjerovanjima mnogih primitivnih naroda.

Na kraju, još je viša razina (po nekima "frekvencija" ili "dimenzija") mentalnog sustava – svijeta misli u koji spada svijest i podsvijest. Po Kybalionu, i ovaj je sustav sastavni dio svih objekata u univerzumu, dakle i "mrtve" materije.

Jedan dio svakog elementa univerzuma, kako tvrde tradicionalne istočne filozofije, pripada fizičkom, dio emocionalnom, a dio mentalnom, tj. misaonom sustavu. Na taj način, svaki element univerzuma, od atoma ili fotona do njegovih najsloženijih tvorevina, integriran je od tri dijela koji pripadaju navedenim sustavima različitih razina.

Direktna percepcija je moguća samo unutar iste razine i možemo je zvati horizontalnom komunikacijom. Primjer horizontalne komunikacije na emocionalnoj razini: Kad lav nije gladan, antilopa ne osjeća strah i mirno pase u njegovoj blizini.

No, direktna horizontalna komunikacija odvija se i u mentalnom (misaonom) sustavu. Dapače, mentalni dio svakog djelića univerzuma emitira i prima, dakle razmjenjuje misli sa svim ostalim elementima univerzuma. Ukupnost razmjene misli – komunikacija mentalnog sustava sa ostatkom univerzuma uključuje i razmjenu misli sa "apsolutnim programom univerzuma" (neki ga nazivaju "eleverzum"), ali se to događa na višoj razini od misaone. Sveukupnost komuniciranja na ovoj najvišoj razini čini spiritualni (duhovni) sustav.

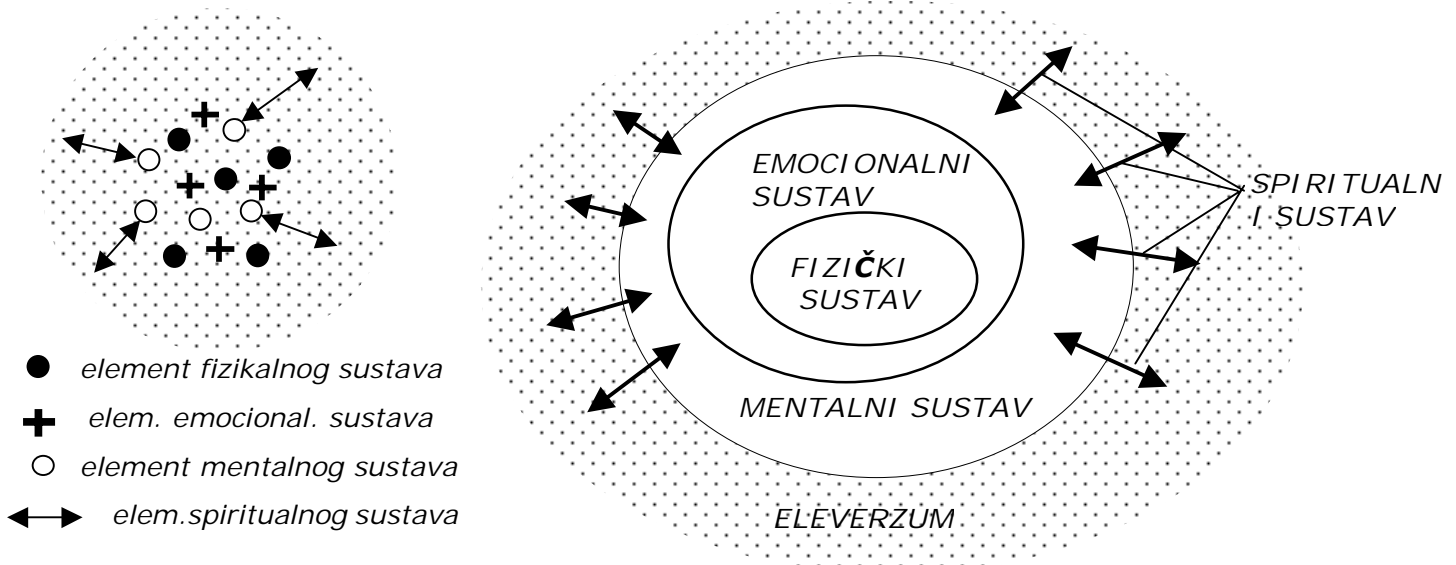
Drugi aksiom Hermetičkih naučavanja - načelo korespondencije kazuje, da se sve promjene u jednom sustavu (po nekim autorima "razina" ili "dimenzija" i dr.) neizostavno istovremeno preslikavaju, odnosno uvjetuju odgovarajuće promjene u svim sustavima. Drugim riječima, svaka je promjena totalna, tj. dešava se na svim razinama. Na taj način, nemoguća je promjena u misaonom sustavu, koja ne bi uzrokovala promjenu u fizičkom sustavu ili sustavu emocija i obratno.

Međusobna djelovanja idu stepenasto, od sustava više kategorije prema sustavima niže kategorije i obratno, ali je neposredno djelovanje moguće samo između susjednih sustava.

Misaona promjena izaziva emocionalnu promjenu, a ova inicira fizičku promjenu, odnosno promjenu realiteta i obrnuto. To je princip vertikalne komunikacije.

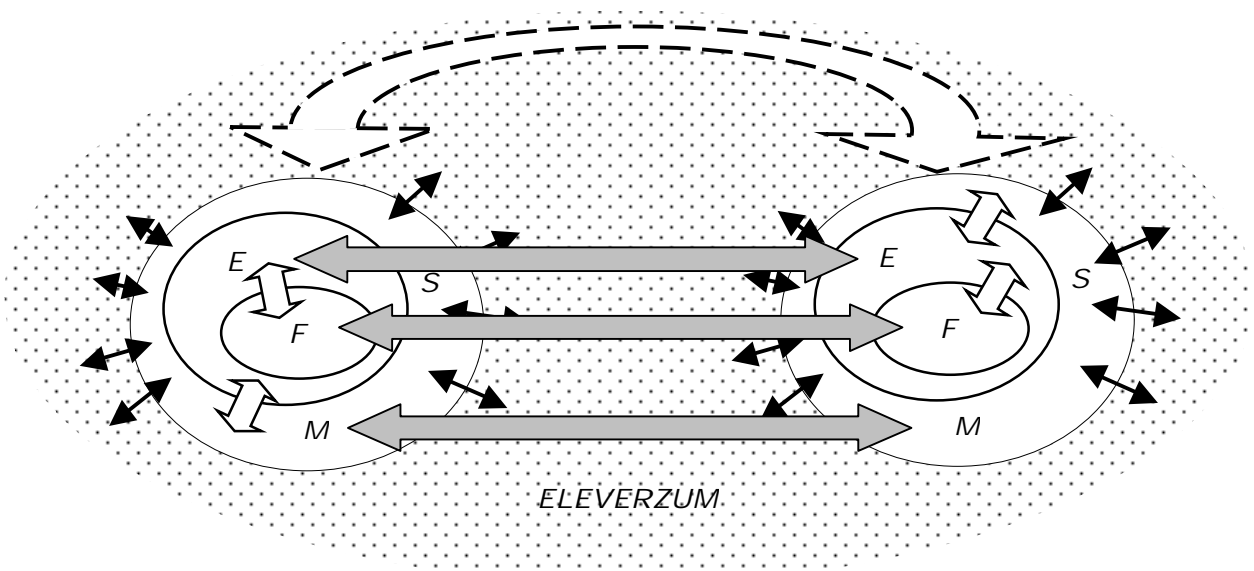
Čitavu stvar komplicira prostor i vrijeme, koji su svojstveni fizikalnom sustavu. Ništa ne znamo o tome, što je s vremenom i prostorom u spiritualnom sustavu. Ako je spiritualni prostor van prostora i vremena, onda su u tom sustavu mogući kontakti između prošlog, sadašnjeg i budućeg, odnosno u tom sustavu sve je vječno, a vječno je na toj razini isto što i sada. Uz to je sve na istom mjestu i to ovdje. U tom sustavu naše spiritualno "ja" (sveukupnost našeg komuniciranja sa univerzumom), svugdje je prisutno i vječno. Time se može objasniti primjerice vidovitost. Spiritualni dio našeg integralnog "ja" je u tom slučaju oduvijek bilo i vječno će biti prisutno u univerzumu. Spiritualno "ja" prema ovome neke je vrste "magnetofonski zapis" našeg komuniciranja sa univerzumom u kome je sadržana sva prošlost i sva budućnost toga komuniciranja.

Simbolički prikaz bilokog objekata u univerzumu može se prikazati lijevom ili desnom slikom:

Kako je po principu horizontalne komunikacije direktni osjet moguć samo unutar iste razine, na misaonoj razini ne osjećamo kontakte u kojima sudjelujemo na spiritualnoj razini, tj. nismo svjesni da smo neprestano u kontaktu i međudjelovanju sa ostatkom univerzuma, pa i sa apsolutnim "programom" univerzuma. Unatoč tome, promjene koje ostatak univerzuma izaziva u našem duhovnom (spiritualnom) sustavu, neminovno su istovremeno i promjene u misaonom, a ove se opet projiciraju u emocionalni, te na kraju u fizički sustav. Na taj je način lako objašnjiv utjecaj planeta na naša raspoloženja ili zdravlje.

Komunikacija između dvaju objekata ili bića može se prikazati slijedećom slikom:

Naša svijest dopire do mentalne razine, kamo i spada. Fizikalni sustav kao misaone jedinice percipiramo direktno zahvaljujući mehanizmima tijela, koji fizičke podražaje pretvaraju u misaone impulse. Osjećanja (emocionalne podražaje) ne percipiramo uvijek u potpunosti (čak ni vlastite, a pogotovo ne tuđe). Znamo da postoje podsvjesni strahovi, mržnje, privlačnosti i dr. Naše emocionalno "ja" osjeća sve emocionalne kontakte, ali se samo neke emocije probijaju do svijesti koristeći vertikalnu komunikaciju, koja je indirektna komunikacija uvjetovana totalitarnošću svih promjena. Strah druge jedinice uočavamo po promjenama fizičkog sustava (izrazu lica, drhtanju tijela i dr.), koje je emocija straha uzrokovala.

Takav indirektni kontakt – vertikalna komunikacija, moguća je među svim sustavima, ako smo u stanju poremećaj ili impuls prevesti u odgovarajući sustav. Ogromna većina današnjih ljudi (pogotovo zapadne civilizacije) međutim nije u stanju spiritualno zračenje (razmjenu energije na spiritualnoj razini) vertikalno komunicirati na razinu svijesti. Unatoč tome, ova se komunikacija odvija putem podsvijesti (mentalni sustav) i emocija (emocionalni sustav) sve do realiteta (fizički sustav), tj. naše je fizičko tijelo pod stalnim utjecajem razmjene informacija na spiritualnoj razini iako toga nismo svjesni. Opažamo promjenu raspoloženja, emocija, zdravlja, ali ne možemo objasniti zašto je do tih promjena došlo.

No beskonačnoj riznici sveukupne spoznaje koja je sadržana u eleverzumu, nema pristupa svjesna (misaona) strana našeg mentalnog sustava, jer naša pitanja, odgovore i htijenja ne znamo dići na razinu spiritualnog sustava, već ona ostaju na mentalnoj razini.

Rijetki pojedinci imaju manju ili veću sposobnost da ostvare po želji vertikalnu komunikaciju između svijesti i svih ostalih sustava, pa na taj način raspoložu paranormalnim sposobnostima (vidovnjaci, iscjelitelji, proroci, telepati i dr.)

Integritet svakog objekta, pa i neživog, sačinjen je po šemi sa prethodnih slika, kao i komunikacija među svim objektima univerzuma, uključivo nežive.

Nematerijalni dio objekata (mentalni i emocionalni sustav) čini ono što se uobičajeno naziva dušom, a njeno komuniciranje s ostatkom univerzuma na višoj razini jest spiritualni sustav objekta. Spiritualni dio svih objekata univerzuma zajedno, čine eleverzumi ("apsolutni um").

Svijest, podsvijest i obrana života

Između pojedinih sustava postoje prolazi, neke vrste "crvotočine" kroz koje je moguća vertikalna komunikacija. Emocionalni sustav čovjeka ima sedam takvih "vrata". Preko njih se ostvaruje kontakt svjesnog dijela mentalnog, sa ostalim sustavima, pa i sa eleverzumom, odnosno preko njega i sa ostatkom univerzuma. Istočnjačka učenja zovu ih čakrama.

Dakako, onda sigurno postoji i komunikacija između ljudskog mozga i svake žive ćelije u tijelu. Razumije se, ti unutrašnji "telefoni" ne rade u sferi svjesnoga, već na nivou nekog "programiranog" naloga na osnovu komplicirano zaobilazno prenesenih informacija, odnosno neke vrste podsvjesne percepcije ili podsvjesnog osjeta.

Današnja je znanost utvrdila da se svjesno i podsvjesno razlikuju i međusobno utječu. Ako prihvatimo da je svijest ustvari gomila voljnih imaginacija, onda je podsvijest gomila nevoljnih imaginacija, odnosno podsvijest jeste iskrivljena slika realiteta, na čije režiranje ne možemo svojom voljom direktno utjecati u uobičajenim stanjima bitisanja. Ova slika nastaje spontano, po nekim unutrašnjim pravilima na osnovu svjesnih i nesvjesnih percepcija. Neosporno je međutim, da se podsvijest mijenja i korigira na osnovu promjena u svijesti, a da naše ponašanje i reagiranje reguliraju i svijest i podsvijest.

Možda je pravilnije kazati, da svijest i podsvijest ustvari predstavljaju jedinstvenu imaginaciju (više ili manje iskrivljenu sliku zbilje). Samo je dio te imaginacije toliko stabilan, da njegove instrukcije za ponašanje ne možemo promijeniti rasuđivanjem – analizom i logikom.

Podsvijest sadrži aksiome našeg ponašanja, koje razum (proces razmišljanja) ne može dovesti u pitanje. Ona upravlja našim reakcijama nezavisno od misaonih procesa, tj. pod upravom je nagonskih impulsa – impulsa ugone i neugode, sreće i patnje, ljubavi i mržnje, spokoja i bijesa.

Budući da znanost praktički potpuno ignorira sve razine iznad mentalne, ostaju samo hipotetska tumačenja mehanizma iscjeliteljstva, koje je nepobitno dokazano. Jedno od njih je slijedeće:

Postoji neki program u podsvijesti, koji važe razloge "za" i "protiv" svake odluke koja ugrožava život i ugodu, ocjenjujući što se više "isplati", tj. koliko neugode ili patnje vrijedi podnijeti da se zadovolji trenutno najvažnija potreba. Zavisno o ocijenjenim prognozama budućnosti, na osnovu one "istine" (dakle iskrivljene slike zbilje) koju čini stabilniji dio naše imaginacije, odnosno podsvijesti, donosi se odluka o borbi ili predaji u svakoj konfliktnoj situaciji, pa i onoj: živjeti i patiti, ili umrijeti i prestati (mentalno ili fizički) patiti.

Čini se, da se ta analiza neprestano odvija automatski ponovo nakon svake nove (ugodne ili neugodne) percepcije, svakog novog saznanja i korekcije podsvijesti, svake nove komunikacije sa ćelijama tijela. Ako prevagne odluka "umrijeti", jer je život suviše nesnosan, podsvijest bira najbezbolniji način za gašenje životnih procesa. Najčešće će izabrati "prirodnu" smrt, dakle prekid borbe protiv napadača na zdravlje, koji su uvijek prisutni. Zavisno o (subjektivnoj) patnji, podsvijest će pripremati otpornost organizma na pojedine napade, "izabrati" vrstu i težinu bolesti, kao i liniju fronta do koje će popustiti napadu, ostavljajući veću šansu za ozdravljenje, ako je vjerojatnost veća da se snošljivost života popravi, ili ako je životni cilj (npr. potrebe bliskih osoba) važniji od naše želje za životom ili odluke o prestanku života.

Čovjek dakle na neki način odlučuje da se razboli, ako podsvjesno ocijeni da je suviše teško podnositi zbir svih neugoda ili patnji koje proživljava. Ova odluka međutim nije neopoziva, sve do nivoa patnje s kojeg nema povratka. Ako ponovna analiza "vjerovatne budućnosti" pokaže da ima šanse da nivo patnje padne na snošljivu granicu, ili da se pojavi neki jaki novi motiv održanja (razlog da bi se živjelo), naše više razine mobilizirat će organizam za odbranu.

Što se tiče svijesti, ona u načelu ne prihvaća smrt kao alternativu, osim ako za to ima izuzetno jake motive i traži motive i načine da zadovolji nagon samoodržanja. Rekli smo da svijest predstavlja manje stabilan dio imaginacije, koji se lakše korigira na osnovu spoznaja i misaonih procesa. Ona će upijati i favorizirati ideje, motive, kriterije, koji naginju vagu prema odluci "živjeti". Pitanje je samo koliko je stabilno u podsvijesti fiksiran onaj dio imaginacije, koga treba promijeniti. Često korekcija svijesti neće uspjeti proizvesti korekciju podsvijesti i organizam dobiva instrukciju o kapitulaciji unatoč svjesnoj težnji za održavanjem života.

U ovakvim situacijama nastupa iscjelitelj, koji se zahvaljujući posebnim sposobnostima obraća direktno podsvijesti ili čak tijelu bolesnika. Zračenjem neke vrsti solidarnosti i ljubavi, koju podsvijest percipira "vanosjetilno" ili možda direktnom komunikacijom voljne imaginacije iscjelitelja sa stanicama tkiva bolesnika, pa čak i direktnim "nalozima" iscjelitelja obrambenim mehanizmima bolesnika nekom vrsti "državnog udara" iscjelitelj nadjačava podsvijest oboljeloga i uspijeva vagu života pretegnuti na pozitivnu stranu, odnosno na "ozdraviti". Ovaj impuls ozdravljenja dovodi do poboljšanja stanja bolesnika, koje kao element ugone ili smanjenja patnje, po kalkulacijama podsvijesti bolesnika pomiče dalje kazaljku života u smjeru "preživjeti".

Sretna je okolnost, ako čovjek uspije biti sam svojim iscjeliteljem, dakle ako uspije pozitivnim djelovanjem svijesti nadjačati negativnu odluku koju je donijela podsvijest.

U nedostatku znanstvenih objašnjenja biti, vrste i karakteristika iscjeliteljskih postupaka i mehanizama, sami iscjelitelji nude neka tumačenja, koja se ukratko svode na slijedeće:

Univerzum se očigledno ne sastoji samo od energije i materije (za koje je znanost utvrdila da su u biti isto), već i od vremena, prostora, imaginacije (uobrazilje) i njihovih međusobnih odnosa (informacija i zakonitosti), te možda još kojega, što s današnjim ili nama svojstvenim poimanjima nismo u stanju shvatiti ili dokučiti.

Iskustvo nas uči, da su svi elementi čitavog bogatstva fizičkog realiteta (kako materije, tako i energije, što je po Einstein-u opet jedno te isto i može se jedno u drugo pretvoriti) samo

kvantitativne varijacije istog kvaliteta. Čitav se realitet međusobno uvjetuje, neprekidno mijenjajući oblike, prema zakonitostima, od kojih smo do danas samo neke otkrili. Tko može tvrditi da smo upravo mi, rođeni u ovom ili prošlom stoljeću, sagledali sve oblike postojanja. Možemo li tvrditi sa sigurnošću da primjerice i vrijeme nije samo oblik realiteta koga čine energija i materija? Postoji li nedokučena formula po kojoj se na primjer energija može pretvoriti u prostor, ili vrijeme u materiju?

Po analogiji prema poznatoj stvarnosti mogla bi se postaviti hipoteza da je čitav dokučeni i nedokučeni univerzum, uključivo imaginaciju jedno te isto u raznim oblicima. U tom slučaju i za vrijeme i prostor i zbilju i uobrazilju važi postavka o međusobnom utjecanju. U tom slučaju ne utječe samo stvarnost na imaginaciju, nego i obratno, u skladu sa nekim još neotkrivenim zakonitostima i imaginarno utječe na realno. Iskustvo nas uči da prirodni zakoni važe općenito. Po tome, u određenim uvjetima, moguća je i pretvorba imaginacije u zbilju i obratno.

Iscjelitelji se u terapijskim postupcima upravo i koriste takvom pretvorbom (barem su u to uvjereni). Umišljaju – maštaju da ulaze (sami ili njihovo zračenje) u integritet bolesnika, umišljaju da popravljaju oštećenja na sistemima koji sačinjavaju bolesnika ili "pune" bolesnika nekom vrsti "elementarnog univerzuma" (neki to zovu "prana", neki "iscjeliteljska energija" i dr.) koji uspostavlja narušenu harmoniju svih sistema od kojih je sačinjen bolesnik.

Sažetak

Uzimajući u obzir dosadašnja razmatranja, možemo zaključiti da mnogima od nas mogu biti prihvatljiva slijedeća stanovišta:

- A) Univerzum, onako kako je shvaćen i naznačen u uvodu, integrira se iz fizičkog i imaginarnog dijela. Imaginarni dio ne možemo smatrati nerealnim, jer on očito postoji i međusobno se uvjetuje sa fizičkom sferom. Dapače, dokazano smo svjesni samo manjeg dijela imaginarnog, što ne znači da dio koga nismo svjesni ne postoji. Podsvijest uostalom priznaje i znanost.
- B) Moramo dopustiti mogućnost da postoje nama (bar za sada) nedostupni svjetovi, tj. svjetovi koji su nedostupni našem fizičkom ustrojstvu i svijesti. Ne možemo međutim isključiti mogućnost posrednog kontakta s tim svjetovima (koji su, ako postoje, također jednako tako dijelovi univerzuma kao i nama dostupni kozmos), preko onog dijela naše osobnosti koji je izvan fizičkog i svjesnog, odnosno preko emocionalnog i podsvjesnog. Paranormalne sposobnosti ostvaruju se upravo tim putovima.
- C) Gledajući na bitne premise na kojima počivaju mnoge religije s aspekta ranije zaključenih mogućnosti (vječnog, sveprisutnog, višedimenzionalnog i sl.), dakako istovremeno isključujući obrede, kultove i vjerske dogme koj su apsolutno protivni prije svega ljudskoj prirodi, a onda i znanosti, moramo priznati da ne možemo dokazati neodrživost tih premisa. Sve to razumije se uz pretpostavku da "Stvoritelj" nije fizičkom čovjeku slično božanstvo koje "stvara" u trenu, pokretom ruke i "udahnjuje" dušu glinenim modelima. On je sadržan u univerzumu. To je na neki način sama priroda, ali shvaćeno integralno, sa svojom fizičkom i imaginarnom sferom, uključujući i neotkriveni ili nama nedostupni dio.

Van ovoga, sav ostali dio religija možemo smatrati zastranjenjem, koje je rezultat pogrešnog tumačenja i nedostatka ljudskog iskustva "s onu stranu svjesnoga i fizičkoga". Isto tako, "dušu" treba shvatiti kao onaj dio našeg bića, koji zahvaća mentalnu – podsvjesnu i emocionalnu sferu i vjerovatno nešto više od toga, čega nismo niti možemo biti svjesni.

Ako prihvatimo ova stanovišta, onda više Hermetička naučavanja ne možemo posmatrati kao "gomilu gluposti". Prije ćemo u sedam hermetičkih aksioma (osnovnih načela na kojima se prema Kybalionu temelje Hermesova filozofska učenja) nazrijeti pomirenje znanstvenog i "nadnaravnog". Ova su učenja između ostaloga i osnova na kojima je izgrađeno umijeće iscjeliteljstva. Prije navođenja tih aksioma, prepričanih terminologijom koja je prihvatljiva čovjeku zapadne kulture (izrazi u zagradama su sinonimi koje koriste pojedine religije ili istočnjački izvori), moramo prikazati ustrojstvo univerzuma prema Hermetičkom učenju.

Univerzum po Hermetičkom učenju

Univerzum je integriran iz četiri sustava različite kategorije (razine, frekvencije, dimenzije). Razinu treba shvatiti kao izvjesnu kvantitativnu kategoriju, promjenom koje je moguće univerzalnu građu – pra-materiju ili pra-energiju, prevesti iz jednog sustava u drugi, kao što je kvantitativnom promjenom materiju moguće prevesti u energiju i obratno. Sustavi iz kojih je sazdan univerzum su:

- *fizički sustav (energija, materija i procesi)*
- *emocionalni sustav (svijet osjećaja)*
- *mentalni sustav (svijet misli)*
- *spiritualni sustav (interakcija sa univerzumom)*

Emocionalni i mentalni sustav odgovara onome što smo do sada zvali imaginacijom, a sadrži svjesno i podsvjesno. Po hermetici, spiritualni sustav je najviše, a fizički najniže kategorije.

Spiritualni sustav za razliku od ostala tri, nije stanje apsolutne energije (pra-materije, tj. rudimentarne građe univerzuma (može li to biti "tamna tvar" ??)), nego sveukupnost odnosa – komuniciranja svakog pojedinog objekta (nežive prirode i živih bića) s ostatkom univerzuma, pa i sa onim dijelom koji je van domašaja svijesti i razuma. Ova se komunikacija ne obavlja neposredno po sistemu "svatko sa svakim", nego svi komuniciraju sa takozvanim "eleverzumom" (apsolutna spoznaja, apsolutni um, beskonačni stvaralački um, OHM, Bog) u kome je sadržana sveukupnost svih međuodnosa, komunikacija i zakonitosti. Budući da je eleverzum izvan vremena i prostora (koji su proizvod nižih razina, prije svega mentalne razine), to je u eleverzumu sadržana sva prošlost i budućnost, tj. on je uvijek i svuda prisutan. U pokušaju proizvoljnog objašnjenja, ovaj apsolutni um možemo shvatiti kao neke vrste Internet sa sveukupnim fondom informacija i programa po kojima se univerzum ponaša u jednom neprekidnom trenutku u kome je sadržana prošlost, sadašnjost i budućnost, kao i svi "zapisi" svih prošlih, sadašnjih i budućih događaja i stanja univerzuma, dakle i svake njegove žive ili nežive jedinice ili čestice.

Direktna komunikacija ili interakcija među pojedinim objektima univerzuma, pa i bićima, moguća je unutar istog sustava. To zovemo direktnom ili horizontalnom komunikacijom. To primjerice znači, da dio nas koji pripada mentalnom ustrojstvu, može stupiti u neposredan kontakt sa mentalnim sustavom bilokojeg bića, pa i neživog objekta u univerzumu. Nevolja je u tome, što se to ne dešava u sferi svjesnoga (percepcija je nesvjesna), osim kod rijetkih osoba s paranormalnim sposobnostima (telepate, telekinezičari i dr.)

Hermetika nadalje smatra, da su vrijeme i prostor svojstveni samo fizičkom sustavu, dok je na višim razinama moguć kontakt sa prošlošću i budućnošću, kao i sa udaljenim događanjima (vidovnjaštvo i proricanje).

Komunikacija između pojedinih sustava unutar pojedinih objekata i bića moguća je promjenom kategorije (razine, frekvencije) i naziva se vertikalnom komunikacijom.

Komunikacija predstavlja ustvari razmjenu – prijem i/ili emisiju "apsolutne energije" (prane), koja se može identificirati i kao "bioenergija" i prema onome što smo ranije prihvatili, samo je jedan od oblika i to prema hermetici "viši" ili točnije izvorni oblik apsolutne građe od koje je sačinjen univerzum. Izmjena energije (horizontalna i vertikalna komunikacija) je spontan proces, koji u načelu ne možemo voljno kontrolirati, tako da smo (htjeli mi to ili ne) svi primopredajnici koji odašilju i primaju bioenergiju, te na taj način utječemo jedni na druge, dapače i neživa priroda utječe na nas (horoskopi) pa i obratno (telekineza).

Eleverzum (apsolutni um) po do sada rečenome možemo shvatiti i kao neke vrste koordinatora svih razmjena bioenergije s kojom raspolaže univerzum, a komunikaciju s njim obavlja naš sustav na razini koja je iznad mentalne, tj. na spiritualnoj razini. Da bi se dakle ostvarila komunikacija sa "apsolutnom spoznajom" univerzuma, potrebno je da se bioenergija transformira na najvišu – spiritualnu razinu uz spontanu, nesvjesnu komunikaciju.

Da bi se ovladalo svjesnom komunikacijom – izmjenom energije i informacija, tj. da bismo ovladali paranormalnim sposobnostima, pa i iscjeliteljstvom, moramo naučiti voljno (svjesno) mijenjati razinu bioenergije, što je po hermetičkom naučavanju moguće u tzv. alfa/delta stanju (kada mozak emitira povećan udio alfa i delta valova s frekvencijama 4 odnosno 7-14 Hz). Dovođenje u to stanje se omogućuje postupcima meditiranja (kod primitivnih kultura i drugih rituala) koje dovodi u stanje fizičke, emocionalne i mentalne opuštenosti i laganog transa. To se može "naučiti" vježbom i postepenim usavršavanjem. No stupanj usavršavanja koga pojedina osoba može doseći individualan je i vrlo različit, pa se samo rijetki pojedinci (uglavnom istočnjački redovnici koji se isključivo tome posvećuju) uspijevaju svjesno povezati, tj. osjetiti jedinstvo sa apsolutnom spoznajom. Moguće je da su takvo nešto i religiozna "prosvijetljenja".

Sedam hermetičkih aksioma

Čitaocu tipično zapadnjačke kulture, djela tradicionalnih istočnjačkih filozofija prožeta tipično istočnjačkim religioznim vjerovanjima ili naučavanjem mogu djelovati neuvjerljivo zbog elemenata koji su strani našem poimanju svijeta. Ako se međutim usredotočimo na bit postavki, ignorirajući takve nama manje prihvatljive elemente, teško ćemo poreći da postoje podudarnosti između tih postavki iz ranih civilizacija s današnjim suvremenim religijama kojima često jednako slijepo vjerujemo kao i znanstvenim dosezima, ili hipotetskim postavkama.

Tvrdili smo, da je dosadašnja znanost u biti potvrdila većinu od sedam najvažnijih principa hermetičkih naučavanja definiranih u Kybalionu, pa da vidimo koji su to principi:

- I. princip mentalizma
- II. princip korespondencije
- III. princip vibriranja
- IV. princip polariteta
- V. princip ritma
- VI. princip uzroka i posljedice (učinka)
- VII. princip roda

Navedenih sedam principa osnova su hermetičke filozofije. Čitajući sažetke koji slijede, imajmo na umu da su ovi principi pretočeni u rukopise između drugog stoljeća prije i trećeg stoljeća iza Kristovog rođenja, dakle u vrijeme kada znanost nije ništa slutila o frekvencijama, energijama, atomskoj strukturi ili Einsteinovoj teoriji relativnosti.

I. Princip mentalizma:

Sve je um, svemir je mentalan.

Princip tumači shvaćanje da je sve što je u univerzumu sadržano kreirala misao. Drugačije rečeno, izvorište i kozmički korijen univerzuma (bitak, apsolutna spoznaja, beskonačni stvaralački um, Bog, Stvoritelj, OHM) jest mentalan.

Neizravno, sukus je svih religija, da je univerzum djelo stvoritelja, ma kako se on zvao, koji je svijet stvorio snagom svoje "božanske moći", koja sigurno nije uključivala fizičko fabriciranje posebno svake čestice svega realnog i duhovnog svijeta koji jest i koji nije u doseg našeg ograničenog poimanja.

Prema ovom principu, nema ničega u materijalnom svijetu, što nije mišlju kreirano. To je izrečeno u brojnim varijacijama različitih mislilaca, poput: "Materija je samo najgušći duh" ili "Duh je samo očišćena materija" ili: "Misli su stvari (Edgar Cayce – Kanaliziranje univerzalnog uma).

Iako izreke poput "Cijeli je svemir kreiran mišlju Boga" ne obavezuju ateiste, ipak je činjenica da su u tome suglasne sve suvremene (inače dobrano međusobno suprostavljene) religije. To nas navodi na zaključak, da je taj aksiom bio sadržan u pra-izvoru svih vjerovanja koja pamti civilizacija naše vrste. To doduše ne garantira, ali ipak sugerira ovom principu izvjesnu vjerodostojnost.

II. Princip korespondencije:

Kako gore, tako dolje; kako dolje, tako gore

aforizam je koji se pripisuje Hermesu, a odnosi se na uvodno opisane razine postojanja. Kako je uvodno rečeno, ovaj aksiom kazuje da je svaka promjena totalna, tj. prisutna u svim razinama postojanja, dakle nemoguća je promjena primjerice na misaonoj razini, koja ne bi imala posljedice u svim ostalim, pa i u fizičkoj razini, dakle u realitetu.

Prema ovome, zbilja je zrcalo imaginacije: ako o sebi razmišljate kao o sirotinji ili bolesniku, to ćete i biti. Primjer izrazitog ostvarenja ovog principa nalazimo kod Sathya Sai Babe, koji fizikalne objekte kreira zračenjem svojih ruku, kako sam kaže, samo zamišljajući ono što želi kreirati.

Kraj tolikih negativnih i zlonamjernih misli kojima obiluje naša stvarnost, dobro je što "obični smrtnici" nisu u stanju trenutno realizirati svoje zamisli. Put do polaganog ostvarenja snova i treba biti postepen i zavisan o našem evolucijskom stupnju, jer je već i ovako zlouporaba mentalnih moći katastrofalna ne samo za ljudski rod i planetu, nego i po prirodni poredak stvari u najširem kontekstu. Pa i ovako nemoćni, uzrokuje dovoljno bijede, boli, siromaštva, patnje i uništenja na prekrasnom svijetu koji nam je poklonjen.

III. Princip vibriranja:

Ništa ne miruje; sve se kreće, sve vibrira

Posve je izlišno braniti ovaj aksiom u fizičkom svijetu. Suvremena znanost u svijetu materije i energija zna da je smirenje svih gibanja unutar nekog sustava istovjetno takozvanoj "toplinskoj smrti" sustava. U termodinamici poznata "unutarnja energija" materije koju osjećamo kao toplinu, ustvari je mjera intenziteta titranja atoma oko ravnotežnog položaja. Također, suvremena znanost energiju zračenja vidljive i nevidljive svjetlosti, topline, radio ili televizijskih signala, rendgenskih zraka ili nuklearnog zračenja poznaje kao elektromagnetsko zračenje različitih frekvencija, koje se svodi na titrajno, odnosno vibrirajuće mijenjanje električnog i magnetskog polja.

Ovaj princip vibriranja, hermetičko naučavanje proteže međutim i na sve razine postojanja, dakle on važi univerzalno i u misaonoj i emocionalnoj ali i duhovnoj razini, kako u mikro, tako i u makrokozmosu koji međusobno u velikoj mjeri sličje, barem kad je riječ o njihovoj zavisnosti o gibanju.

IV. Princip polariteta:

Sve je dvojno; sve ima polove; sve ima svoj par u suprotnosti. Suprotnosti su identične po prirodi, samo su različite u stupnju.

I to je suvišno braniti, ne samo u fizičkom smislu, jer su to notorne činjenice koje danas nitko ne može dovesti u pitanje. Pozitivni i negativni naboj, vruće i hladno, sjeverni i južni magnetski pol, ali isto tako ljubav i mržnja, ugoda i neugoda, privlačnost i odbojnost, kao i bezbroj drugih suprotnosti čine svijet koji nas okružuje. I opet, hermetičko naučavanje drži da je tako i na onim razinama koje nam nisu direktno dostupne, dakle i na najvišoj, duhovnoj razini. Danas vjerujemo u antimateriju i "tamnu tvar" jednako kao u materiju, kao što vjerujemo u neslućene interakcije koje su moguće između našeg realiteta i onog koji bi bio ili jest sazidan od antimaterije ili tamne tvari, pojmova koji se ubrajaju u najnovije spoznaje znanosti.

Važnost ovog principa naglašena je u našim (svjesnim ili nesvjesnim) pokušajima pretvorbe jednog ekstrema u drugi, osobito na emocionalnoj razini (mržnju u ljubav, zlobu u tolerantnost i dr.) ili u sprječavanju takve spontane pretvorbe (primjerice ljubavi u mržnju, što je na žalost izuzetno česta spontana pretvorba).

Vještinom polariziranja niži nagoni se mogu transformirati u više ciljeve, odvojenost ili suprotnost u jedinstvo (interesa, ciljeva i dr.), bijeda u izoblje, promjena na niskoj razini u promjenu na visokoj razini, bolest u zdravlje. Vještina je u drugačijem polariziranju vlastite svijesti. Ako Vam život ne valja, neće se poboljšati ako ništa ne promijenite, prvenstveno na svom mentalnom ustrojstvu.

V. Princip ritma:

Sve teče van i unutra; sve ima svoje plime i oseke; sve stvari rastu i padaju; u svemu se manifestira njihanje njihala; mjera desnog njihaja istovremeno je mjera lijevog njihaja; ritam kompenzira.

I ovaj je princip sveprisutan u univerzumu, počevši od rađanja i kolapsa zvijezda (kako se danas čini i čitavog svemira) do plime i oseke, rasta i slabljenja životne snage, uspona i pada moći nacija ili kultura, globalnog zatopljenja i ledenih doba, sve diše.

Reklo bi se, da nam taj princip i ne pomaže suviše. Naime i naš mentalni, a pogotovo emocionalni sklop, podložni su kolebanju između povoljnijeg i nepovoljnijeg statusa, a ona će proizvesti jednaka kolebanja i na fizičkoj, ali i na višim razinama, pa će i mimo naše volje djelovati i na naše okruženje (obitelj, suradnike i dr.). Jedan od ciljeva rada na vlastitoj osobnosti trebao bi se odnositi na nastojanje da osiguramo mentalnu i emocionalnu stabilnost i unutarnji mir, neovisno o poremećajima koji ljuljaju naše biće između povoljnih i nepovoljnih suprotnosti, bio to položaj planeta, ekonomska situacija okruženja ili stupanj harmonije u obitelji ili društvu.

Indijska drevna naučavanja proklamiraju postizanje svojevrstne ravnodušnosti prema ekstremima, kako siromaštvu tako i obilju, kako zdravlju, tako i bolesti, tj. postizanje stanja svijesti koja nije opterećena željama prema posjedovanju, hrani, moći i dr. nego je usmjerena, tj. nalazi radost u svjesnom kontaktu s višom (dakle duhovnom) razinom postojanja, a preko nje i sa sveukupnošću univerzuma, odnosno "apsolutnom spoznajom".

Mi zapadnjaci ćemo se zadovoljiti skromnijim rezultatom, ukoliko uspijemo održati neki stalan i stabilan mentalni i emocionalni status bez obzira kako na negativne poremećaje, tako i na eventualne blagodati koje su nam možda poklonjene.

VI. Princip uzroka i posljedica (učinka):

Svaki uzrok ima svoj učinak, svaki učinak ima svoj uzrok, sve podliježe zakonitostima. Šansa je samo ime za prepoznavanje zakona.

U svijetu realiteta i taj princip možemo smatrati notornom činjenicom, kao što nas uči znanost. Ona i jest usmjerena na otkrivanje još nepoznatih zakonitosti. No, ovdje se misli šire:

Princip isključuje slučajnosti. Univerzum se ponaša prema zakonitostima fizike, emocija, uma i duha. Ova naučavanja pretpostavljaju postojanje sedam dimenzija realiteta, u kojima može ležati uzrok za kakvu pojavnost. Zbog toga je često teško spoznati uzroke nekih događanja. "Obični smrtnici" najčešće su žrtve želja, apetita, raspoloženja, svoje niže osobnosti, bioritma, vlastitog tijela, genetike, iluzija, utjecaja okoline (tj. univerzuma u najširem smislu riječi), svojih i tuđih misli i emocija i dr. tj. u pravilu trpe posljedice unutarnjih i vanjskih uzroka.

Kontrolom uma, moguće je zauzdati emocije i želje, a time (zahvaljujući vertikalnoj komunikaciji) i kontrolirati fizikalno tijelo (prvenstveno zdravlje) i apetite (za hranom, novcem, vladanjem i dr.), odnosno kontrolirati emocionalno i mentalno tijelo (ili sustav). Njegujući u svijesti misli i slike svojstvene višoj osobnosti (savršenstva, dobrog zdravlja, ljubavi, prosperiteta, radosti, stabilnosti i sl.) mijenjamo i svoju podsvijest u smjeru više osobnosti, kreirajući istovremeno te kvalitete u vlastitom unutarnjem svijetu, ali i u

okruženju. Kao kreatori izmjene stvarnosti, postajemo uzrokom umjesto posljedicom tuđih utjecaja, odnosno žrtvom okolnosti.

VII. Princip roda:

Rod je u svemu. Sve ima muške i ženske principe. Rodovi se manifestiraju na svim razinama.

Spolnost se normalno podrazumijeva u živoj zbilji. No ovdje pojam roda ima nešto izmijenjeno značenje i proteže se i na ostale razine, tj. na mentalni i emocionalni svijet, što dakako ima svoj odraz i na najvišoj, duhovnoj razini. Nama je takva podjela viših razina i nežive prirode strana, ali kineske filozofije dijele na yin i yang i hranu, misli, emocije, kvalitete.

Zapadnjaku s ulice nisu bliski svi aspekti tako shvaćene spolnosti svih razina prožeti budizmom, i drugim tvorevinama duhovne tradicije istoka, ali se možemo složiti da je ravnoteža između ekstrema, pa ako treba i "muških" i "ženskih" aspekata svih stvari i bića, duše kao visoke i ega kao niske sastavnice osobnosti i dr., bitan uvjet za postizanje više kvalitete kako vlastite osobnosti, tako i okruženja. Neke od muško – ženskih karakteristika možemo i doslovno preuzeti, odnosno prihvatiti potrebu njihovog uravnoteženja. To su primjerice:

Ženske karakteristike	muške karakteristike
Noć	dan
igra	rad
tišina	govor
skrivanje	isticanje
pasivnost	aktivnost
unutarnja energija	vanjska energija
osjećaji	misli
širina pažnje	fokusiranost
orijentacija u prostoru	orijentacija u vremenu

ma da bismo mi danas poneku od navedenih karakteristika mogli smatrati diskutabilnom, a hermetika nudi još neke.

Mnogo je duži, ali je manje očigledan, popis Yin i Yang karakteristika čijem uravnoteženju teže istočnjački majstori oblikovanja vlastite osobnosti.

Kako živjeti ?

Postavlja se pitanje, ima li neku praktičnu vrijednost sve to što je rečeno za "obične smrtnike" (dijelom smo već odgovorili opisujući neke od sedam aksioma hermetike) ?

Svakako, ima, a ta je vrijednost sadržana u vrlo jednostavnom pravilu koje bi trebalo biti sastavnim dijelom životne filozofije svakog pojedinca:

Optimizam, kao svjestan pozitivan mentalni impuls, neophodan je sastojak koji može inicirati pozitivne podsvjesne emisije, kojima će naše biće instruirati naše fizičko tijelo i njegove obrambene mehanizme u svim sferama zdravlja i života, uključivo materijalni status (obrana od bijede i siromaštva). Kao što kupovanje srećke ne garantira glavni zgoditak, optimizam nije garancija za svaki zamišljeni prosperitet, ali ne kupite li srećku, sigurno nećete dobiti ni najmanji zgoditak. Jednako će djelovati i pozitivne emocije – ljubav, tolerancija, oprost i dr. Uporno i trajno pozitivno maštanje rezultirat će na duži rok željenim rezultatom, barem djelomično.

Dakako, važi i obrat, tj. pesimizam i potpirivanje negativnih emocija, straha, mržnje, zlobe – inicirat će prije svega vlastito propadanje na emocionalnoj i fizičkoj razini, odnosno naše zdravstveno i mentalno propadanje, a nije isključen ni stvarni negativni utjecaj na objekte prema kojima su naši mentalni napadi upereni, pa i na šire okruženje koga dijelimo s drugima. Vlastiti materijalni status ili svjetonazor dakako ne smije biti pretpostavljen komuniciranju s ostatkom svijeta, dakle ne smije se temeljiti na ugrožavanju drugih, tj. prijeveri, otimačini, nasilju, fizičkom ili ekonomskom teroru - robovlasništvu svih oblika i dr. što nažalost u zapadnoj (a u najnovije vrijeme i dijelu istočne) civilizaciji najčešće jeste pravilo u najgorim oblicima.

Na kraju, što je logičnije od slijedećega:

Nije teško naći primjere za negativne promjene okruženja (nacizam, rasizam, neokapitalizam, genocid, istrebljenje životinjskih vrsta i eko-sistema, ekonomski genocid, terorizam i dr) uzrokovano mentalnim produktima poremećenih pojedinaca ili njihovih sljedbenika. Nasuprot tome, optimizam i izgrađivanje vlastite ličnosti u smjeru ugodnije i konstruktivnije osobe, uz osobu samu, ujedno izgrađuje i pozitivno okruženje univerzuma kao okruženja u kome postojimo na svim razinama.

Ako je apsolutna spoznaja zbir svih komunikacija na duhovnoj razini, onda je logično da ona pruža pozitivno ili negativno okruženje univerzuma, zavisno o tome kolika je ukupna količina pozitivnih i negativnih komunikacija. Drugim riječima, kakvi smo, takav svijet stvaramo za sebe i svoju djecu na svim razinama postojanja, uključivo realitet. Tu ne "pali" gluma i samozavaravanje, jer naša podsvijest jako dobro zna sve naše skrivene motive i namjere, pa neće nasjesti deklarativnim ili neiskrenim ili "glumljenim" proizvodima naše svijesti.

Ako je apsolutna spoznaja isto što i Bog, ma kako se on nazivao u raznim učenjima ili religijama, on je kao zbir negativnih i pozitivnih komunikacija univerzuma toliko dobar ili zao koliko ga dobrim ili zlim mi načinimo svojim mislima i djelima.

Autor: Bela Nemeth, dipl.ing: ne tvrdim da ovo jesu ili nisu istine, nego samo prenosim (uz nešto vlastite obrade) sukus dijela toga što tumače kulture koje nas često intrigiraju upravo zato jer su različite od naše. Svatko će od ove ponude prihvatiti ono ili onoliko, koliko mu je prihvatljivo ili primamljivo u nastojanju da život učini boljim. No, izgradnja vlastite osobnosti prema onome što je u tekstu rečeno, nije samo stvar pojedinca, nego je i pitanje odgovornosti pojedinca za ostvarenje plemenitijeg okruženja za sva bića.

Izvori:

Zdenko Domančić - Knjiga o iscjeliteljstvu (točan naslov više ne znam)

Frequency Awareness – Change Your Frequency – Change Your Life (prerađeni opisi "sedam hermetičkih aksioma"). www.frequencyawareness.com

Materijal sadrži sažetak važnijih premisa navedene knjige (bez konkretnih uputa za iscjeliteljsku praksu) dijelom prerađenih prema nahođenju autora, te također modificirane opise sedam hermetičkih aksioma iz navedene knjige Frequency Awareness-a, odnosno ulomaka knjige objavljenih na internetu.